

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

30. března 2023 *

„Řízení o předběžné otázce – Nařízení (EU) č. 604/2013 – Určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu – Článek 27 – Odvolání proti rozhodnutí o přemístění žadatele o azyl – Článek 29 – Lhůta pro přemístění – Pozastavení této lhůty v odvolacím řízení – Předběžné opatření požadované správním orgánem“

Ve věci C-556/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU podaná rozhodnutím Raad van State (Státní rada, Nizozemsko) ze dne 1. září 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 10. září 2021, v řízení

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

proti

E. N.,

S. S.,

J. Y.,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení: A. Arabadžev, předseda senátu, K. Lenaerts, předseda Soudního dvora vykonávající funkci soudce prvního senátu, L. Bay Larsen (zpravodaj), místopředseda Soudního dvora, A. Kumin a I. Ziemele, soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

za soudní kancelář: R. Stefanova-Kamiševa, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. července 2022,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za E. N.: J. A. Rinkes, advocaat,
- za S. S.: H. R. de Boer, advocaat,

* Jednací jazyk: nizozemština.

- za J. Y.: D. P. J. Cain, advocaat,
- za nizozemskou vládu: M. K. Bulterman, H.S. Gijzen a P. Huurnink, jako zmocněnci,
- za německou vládu: J. Möller a R. Kanitz, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi: C. Cattabriga a F. Wilman, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 17. listopadu 2022,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 27 odst. 3 a čl. 29 odst. 1 a 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31, dále jen „nařízení Dublin III“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporů mezi Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (státní tajemník pro spravedlnost a bezpečnost, Nizozemsko) (dále jen „státní tajemník“) na jedné straně a E. N., S. S. a J. Y., státními příslušníky třetích zemí, na straně druhé ohledně rozhodnutí státního tajemníka, jimiž zamítl bez posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu a nařídil jejich přemístění do jiných členských států.

Právní rámec

- 3 Body 4 a 5 odůvodnění nařízení Dublin III zní následovně:
  - „(4) Podle závěrů [Evropské rady na zvláštním zasedání v] Tampere [ve dnech 15. a 16. října 1999] by měl [...] [společný evropský azylový systém (CEAS)] v krátké době rovněž zahrnovat jasnou a proveditelnou metodu určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl.
  - (5) Tato metoda by měla být založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby. Mělo by být zejména možné urychleně určit příslušný členský stát tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu.“
- 4 Kapitola VI tohoto nařízení, nadepsaná „Řízení týkající se převzetí a přijetí zpět“, obsahuje v oddíle IV, nadepsaném „Procesní záruky“, článek 27, který je nadepsaný „Opravné prostředky“ a stanoví v odst. 1, 3 a 4:
  - „1. Žadatel [...] má právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu.

[...]

3. Pro účely odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo přezkumu tohoto rozhodnutí, členské státy ve svých vnitrostátních právních předpisech stanoví:

- a) že na základě podání odvolání nebo žádosti o přezkum získává dotčená osoba právo zůstat v daném členském státě, dokud nebude rozhodnuto o odvolání nebo o přezkumu; nebo
- b) automatický odklad přemístění na určitou a přiměřenou dobu, během níž soud po důkladném a pečlivém posouzení rozhodne, zda má být s odvoláním nebo přezkumem spojen i nadále odkladný účinek; nebo
- c) že dotčená osoba může v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání nebo o přezkumu. Členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek v podobě odkladu přemístění byl v platnosti až do přijetí rozhodnutí o první žádosti o odklad. Jakékoli rozhodnutí o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění musí být přijato v přiměřené lhůtě, která zároveň umožní důkladné a pečlivé posouzení žádosti. Rozhodnutí neodložit výkon rozhodnutí o přemístění musí obsahovat důvody, na nichž je založeno.

4. Členské státy mohou stanovit, že příslušné orgány mohou z úřední moci rozhodnout o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění do doby, než bude rozhodnuto o odvolání nebo o přezkumu.“

- 5 V oddíle VI kapitoly VI uvedeného nařízení, nadepsaném „Přemístění“, stanoví článek 29, nadepsaný „Další podmínky a lhůty“ v odst. 1 a 2:

„1. Přemístění žadatele [...] z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotýčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí [vyhovění] žádosti jiným členským státem o převzetí dotýčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

[...]

2. Pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotýčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotýčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotýčná osoba na útěku.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 6 Žalovaní v původním řízení podali ve dnech 12. července 2019, 7. října 2019 a 22. listopadu 2020 v Nizozemsku žádosti o mezinárodní ochranu. Státní tajemník zaslal orgánům jiných členských států žádosti o převzetí uvedených žalovaných nebo o jejich přijetí zpět. Ve dnech 27. října 2019, 20. listopadu 2019 a 19. ledna 2021 tyto orgány těmto žádostem výslovně či implicitně vyhověly.

- 7 Ve dnech 9. ledna 2020, 8. února 2020 a 16. února 2021 státní tajemník rozhodl o zamítnutí žádostí o mezinárodní ochranu podaných žalovanými v původním řízení, aniž žádosti posoudil, a nařídil jejich přemístění do členských států, které uvedeným žádostem vyhověly.
- 8 Žalovaní v původním řízení podali proti těmto rozhodnutím žaloby na neplatnost k soudům prvního stupně.
- 9 Dne 25. února 2020, 16. září 2020 a 1. dubna 2021 tyto soudy uvedená rozhodnutí zrušily. Uvedené soudy rovněž nařídily státnímu tajemníkovi, aby ohledně žádostí o mezinárodní ochranu podaných žalovanými v původním řízení přijal nová rozhodnutí.
- 10 Státní tajemník podal proti rozsudkům těchto soudů odvolání k Raad van State (Státní rada, Nizozemsko), která je předkládajícím soudem. Ke svým odvoláním připojil návrhy na předběžná opatření, které směřovaly zaprvé k tomu, aby nemusel vydat nové rozhodnutí, dokud nebude rozhodnuto o odvoláních, a zadruhé, aby byla pozastavena lhůta pro přemístění. Soudce předkládajícího soudu rozhodující o předběžných opatřeních těmto návrhům vyhověl ve dnech 3. března 2020, 18. září 2020 a 8. dubna 2021.
- 11 Předkládající soud si však klade otázku, zda články 27 a 29 nařízení Dublin III brání tomu, aby bylo vyhověno návrhu na předběžné opatření podanému správním orgánem v rámci jeho opravného prostředku proti soudnímu rozhodnutí, kterým se ruší rozhodnutí o přemístění, jehož účelem je pozastavení běhu lhůty pro přemístění. V takovém případě by musel konstatovat, že tato lhůta uplynula, a že se tedy Nizozemské království stalo příslušným k posouzení žádostí o mezinárodní ochranu podaných žalovanými v původním řízení.
- 12 Uvedený soud má za to, že toto řešení může odůvodnit okolnost, že čl. 27 odst. 3 tohoto nařízení stanoví pouze předběžná opatření nařízená na návrh dotčené osoby, a cíl rychlého určení příslušného členského státu.
- 13 Uvádí nicméně, že toto nařízení nebrání podle všeho tomu, aby dotčená osoba mohla podat u odvolacího soudu žádost o odklad výkonu rozhodnutí o přemístění. V opačném případě by hrozilo, že tato osoba bude přemístěna do jiného členského státu a v případě, že jejímu odvolání bude vyhověno, bude muset být vrácena do Nizozemska.
- 14 Je tedy myslitelné, že také státní tajemník má možnost požádat v průběhu řízení o odvolání o pozastavení lhůty pro přemístění. Opačné řešení by mohlo zbavit státního tajemníka jakékoli konkrétní možnosti podat odvolání, neboť lhůta pro přemístění nemusí být vždy dostatečná k tomu, aby předkládající soud mohl rozhodnout o odvolání.
- 15 Za těchto podmínek se Raad van State (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být čl. 27 odst. 3 a článek 29 nařízení [Dublin III] vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby v případě, že právní řád členského státu stanoví pro takové věci, jako jsou věci v původním řízení, dvoustupňové soudní řízení, nařídil odvolací soud během projednávání věci a na návrh příslušného orgánu členského státu předběžné opatření, které vede k pozastavení lhůty pro přemístění?“

K předběžné otázce

- 16 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 29 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III ve spojení s čl. 27 odst. 3 tohoto nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která soudu rozhodujícímu ve druhém stupni o opravném prostředku proti rozsudku, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o přemístění, umožňuje přijmout na návrh příslušných orgánů předběžné opatření, které jim umožní nepřijmout nové rozhodnutí do doby, než bude rozhodnuto o tomto opravném prostředku, a jehož cílem nebo účinkem je pozastavení lhůty pro přemístění až do tohoto rozhodnutí.
- 17 Článek 29 odst. 1 nařízení Dublin III stanoví, že přemístění dotčené osoby do příslušného členského státu se provádí v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí [vyhovění] žádosti jiným členským státem o převzetí dotčené osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku, pokud má podle čl. 27 odst. 3 tohoto nařízení odkladný účinek.
- 18 Podle čl. 29 odst. 2 uvedeného nařízení platí, že pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, zanikne členskému státu příslušnému k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jeho povinnost převzít nebo přijmout dotčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát.
- 19 V této souvislosti vyplývá sice z čl. 29 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III, že unijní normotvůrce zamýšlel usnadnit rychlý výkon rozhodnutí o přemístění, avšak to nemění nic na tom, že neměl v úmyslu obětovat soudní ochranu žadatelů o mezinárodní ochranu kvůli požadavku urychleného vyřízení jejich žádosti a že za účelem zajištění této ochrany stanovil, že výkon těchto rozhodnutí může být v určitých případech odložen [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. ledna 2021, *The International Protection Appeals Tribunal a další*, C-322/19 a C-385/19, EU:C:2021:11, bod 88, jakož i ze dne 22. září 2022, *Bundesrepublik Deutschland (Správní odklad rozhodnutí o přemístění)*, C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, body 40 a 60].
- 20 Článek 27 odst. 3 tohoto nařízení tedy vyžaduje, aby členské státy poskytl dotčným osobám opravný prostředek, který může vést k odkladu výkonu rozhodnutí o přemístění, jež bylo vůči nim přijato [rozsudek ze dne 22. září 2022, *Bundesrepublik Deutschland (Správní odklad rozhodnutí o přemístění)*, C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, bod 41].
- 21 Podle tohoto ustanovení musí členské státy buď stanovit, zaprvé že odvolání proti rozhodnutí o přemístění přiznává dotčené osobě právo zůstat v členském státě, který vydal toto rozhodnutí, dokud nebude rozhodnuto o jeho odvolání, nebo zadruhé že v důsledku podání odvolání proti rozhodnutí o přemístění se přemístění automaticky odkládá na přiměřenou dobu, během níž soud rozhodne, zda má být s odvoláním spojen odkladný účinek, nebo zatřetí že dotčená osoba může požádat o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání proti tomuto rozhodnutí [rozsudek ze dne 22. září 2022, *Bundesrepublik Deutschland (Správní odklad rozhodnutí o přemístění)*, C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, bod 42].
- 22 Kromě toho čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III doplňuje uvedené ustanovení tím, že povoluje členským státům, aby umožnily příslušným orgánům odložit bez návrhu výkon rozhodnutí o přemístění v případech, kdy jeho odklad vykonatelnosti nevyplývá ani ze zákona, ani ze soudního rozhodnutí, pokud z okolností souvisejících s tímto výkonem vyplývá, že uvedené osobě musí být v zájmu zajištění její účinné soudní ochrany umožněno zůstat na území členského státu, který

rozhodnutí o přemístění přijal, dokud nebude přijato konečné rozhodnutí o tomto opravném prostředku [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2022, Bundesrepublik Deutschland (Správní odklad rozhodnutí o přemístění), C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, body 54 a 61].

- 23 V případě, že odklad výkonu rozhodnutí o přemístění vyplývá z použití čl. 27 odst. 3 nebo 4 nařízení Dublin III, pak z jeho čl. 29 odst. 1 plyne, že lhůta pro přemístění neběží od vyhovění žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, ale odchýlně od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti rozhodnutí o přemístění [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2022, Bundesrepublik Deutschland (Správní odklad rozhodnutí o přemístění), C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, body 44 a 49].
- 24 Z článku 29 odst. 1 nařízení Dublin III, a zejména z použití výrazu „konečné rozhodnutí“ vyplývá, že unijní normotvůrce zamýšlel, aby lhůta pro přemístění začala běžet až od okamžiku, kdy rozhodnutí o odvolání podaném proti rozhodnutí o přemístění nabude právní moci po vyčerpání opravných prostředků stanovených právním řádem dotčeného členského státu, za podmínky, že výkon rozhodnutí o přemístění byl podle čl. 27 odst. 3 nebo 4 tohoto nařízení odložen.
- 25 Je však nutno konstatovat, že tento normotvůrce neupřesnil, za jakých procesních podmínek musí být toto pravidlo použito v případě podání opravného prostředku v řízení ve druhém stupni, a zejména zda použití uvedeného pravidla může vést k tomu, že soud, u něhož je tento opravný prostředek podán, vydá předběžná opatření.
- 26 Ze samotného znění čl. 27 odst. 3 nařízení Dublin III totiž vyplývá, že se týká řízení „pro účely odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo přezkumu tohoto rozhodnutí“. Odkazy na „odvolání“ a „přezkum“ obsažené v uvedeném ustanovení musí být tedy chápány tak, že znamenají pouze odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo přezkum tohoto rozhodnutí, které jsou uvedeny v čl. 27 odst. 1 tohoto nařízení. Toto odvolání a tuto žádost o přezkum musí mít přitom na základě posledně uvedeného ustanovení možnost podat adresát rozhodnutí o přemístění, neboť příslušné orgány nemají zájem napadat vlastní rozhodnutí.
- 27 Článek 27 odst. 3 nařízení Dublin III musí být proto vykládán v tom smyslu, že jeho cílem je upravit pouze předběžná opatření, která mohou na základě zákona nebo žádosti dotčené osoby vyplývat z podání odvolání nebo žádosti o přezkum v prvním stupni proti takovému rozhodnutí. Cílem tohoto ustanovení není naopak upravit předběžná opatření, která mohou být případně přijata v rámci řízení o opravném prostředku ve druhém stupni podaném příslušnými orgány.
- 28 Dále je nutno uvést, že z čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III sice vyplývá, že k přerušení nebo pozastavení lhůty pro přemístění může v určitých případech dojít z podnětu příslušných orgánů, avšak toto ustanovení, jak bylo připomenuto v bodě 22 tohoto rozsudku, doplňuje čl. 27 odst. 3 tohoto nařízení, jehož cílem je odklad výkonu rozhodnutí o přemístění.
- 29 Z toho vyplývá, že čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III nelze použít v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, v níž bylo rozhodnutí o přemístění zrušeno v prvním stupni. V takové situaci již totiž v rámci řízení o opravném prostředku ve druhém stupni podaném příslušnými orgány neexistuje rozhodnutí o přemístění, jehož výkon by mohl být odložen.
- 30 Konečně, jelikož nařízení Dublin III neobsahuje obecné pravidlo týkající se možnosti podat opravný prostředek proti rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí o přemístění, nebo upravující výslovně režim případného opravného prostředku, je třeba mít za to, že se ochrana přiznaná čl. 27 odst. 1 uvedeného nařízení ve spojení s články 18 a 47 Listiny

základních práv Evropské unie omezuje na existenci jediného soudního prostředku právní nápravy a nevyžaduje zavedení víceúrovňových soudních řízení [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2018, Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (Odkladný účinek odvolání), C-180/17, EU:C:2018:775, bod 33].

- 31 S ohledem na výše uvedené a vzhledem k neexistenci unijních pravidel v dané oblasti je tedy na každém členském státu, aby na základě zásady procesní autonomie rozhodl, že ve svém vnitrostátním právním řádu případně zavede druhý stupeň soudního řízení proti rozsudku, kterým je rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí o přemístění, a případně upraví procesní podmínky tohoto druhého stupně soudního řízení, včetně případného nařízení předběžných opatření, avšak za předpokladu, že tyto podmínky nebudou v situacích, na které se uplatní unijní právo, méně příznivé než v podobných situacích podléhajících vnitrostátnímu právu (zásada rovnocennosti), a v praxi neznemožní nebo nadměrně neztíží výkon práv přiznaných unijním právem (zásada efektivity) [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2018, Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (Odkladný účinek odvolání), C-180/17, EU:C:2018:775, body 34 a 35, jakož i ze dne 15. dubna 2021, État belge (Skutečnosti, jež nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění), C-194/19, EU:C:2021:270, bod 42].
- 32 Vzhledem k tomu, že v tomto rámci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že vnitrostátní právní úprava, která je dotčená v projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, je v nizozemském právním řádu použitelná na všechna správní řízení o opravném prostředku, může taková právní úprava stanovit, že soud rozhodující o takovém opravném prostředku ve druhém stupni může vydat na návrh příslušných orgánů předběžná opatření. Tato právní úprava se naopak nemůže od čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III odchýlit tím, že stanoví, že taková opatření vedou nad rámec případů uvedených v tomto ustanovení k odkladu počátku běhu lhůty pro přemístění, a tím k posunutí jejího uplynutí.
- 33 Jak přitom vyplývá z bodů 23 a 24 tohoto rozsudku, z čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III vyplývá, že lhůta pro přemístění může začít běžet od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti rozhodnutí o přemístění pouze tehdy, pokud byl výkon tohoto rozhodnutí odložen podle čl. 27 odst. 3 nebo 4 tohoto nařízení při projednávání opravného prostředku v prvním stupni.
- 34 Z toho vyplývá, že předběžné opatření, jehož účinkem je pozastavení lhůty pro přemístění do doby, než bude rozhodnuto o opravném prostředku ve druhém stupni, může být přijato pouze tehdy, pokud byl výkon rozhodnutí o přemístění odložen do doby, než bude rozhodnuto o opravném prostředku v prvním stupni na základě posledně uvedených ustanovení.
- 35 V takové situaci umožňuje zaprvé prodloužení odkladu počítání běhu lhůty pro přemístění až do rozhodnutí o opravném prostředku ve druhém stupni zajistit rovnost zbraní a účinnost řízení o opravném prostředku tím, že zaručuje, že tato lhůta neuplyne, když byl výkon rozhodnutí o přemístění znemožněn podáním opravného prostředku proti tomuto rozhodnutí.
- 36 Zadruhé rozhodnutí podmínit prodloužení odkladného účinku opravného prostředku v prvním stupni proti rozhodnutí o přemístění na uplynutí lhůty pro přemístění přijetím předběžného opatření v rámci řízení ve druhém stupni umožňuje zabránit tomu, aby podání opravného prostředku ve druhém stupni proti rozsudku, kterým se zrušuje rozhodnutí o přemístění, systematicky vedlo, byť se nelze rozumně domnívat, že tento opravný prostředek bude mít úspěch, k odkladu tohoto počítání běhu lhůty, který by mohl zpozdit posouzení žádosti dotčené osoby o mezinárodní ochranu.

- 37 Takové pravidlo by tedy mohlo podpořit dosažení cílů uvedeného nařízení, jimiž je, jak vyplývá z jeho bodů 4 a 5 odůvodnění, stanovit jasnou a proveditelnou metodu, která je založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby, aby bylo možné urychleně určit členský stát příslušný k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o poskytnutí takové ochrany a nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, bod 58, a ze dne 22. září 2022, Bundesrepublik Deutschland (Správní odklad výkonu rozhodnutí o přemístění), C-245/21 a C-248/21, EU:C:2022:709, bod 56].
- 38 Toto pravidlo tedy posiluje použití závazných lhůt, kterými unijní normotvůrce ohraničil řízení o převzetí a přijetí zpět. Tyto lhůty zásadním způsobem přispívají k naplnění cíle urychleného vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť zaručují, že uvedená řízení budou provedena bez zbytečného prodlení, a svědčí o zvláštním významu, jež tento normotvůrce kladl na urychlené určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, a o tom, že je třeba – s ohledem na cíl, kterým je zaručit účinný přístup k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a neohrozit tento cíl urychleného vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu – aby takové žádosti byly případně posuzovány jiným členským státem, než který je určen za příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III tohoto nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. listopadu 2018, X a X, C-47/17 a C-48/17, EU:C:2018:900, body 69 a 70).
- 39 Naproti tomu, pokud, jako je tomu podle všeho ve sporech v původních řízeních, a s výhradou ověření provedeného předkládajícím soudem, výkon rozhodnutí o přemístění nebyl odložen do doby, než bude rozhodnuto o opravném prostředku v prvním stupni, možnost požádat v rámci řízení o opravném prostředku ve druhém stupni o vydání takového předběžného opatření, jako je opatření dotčené ve věci v původním řízení, by fakticky umožnila příslušným orgánům, které nepovažovaly za užitečné využít možnosti, kterou jim poskytuje čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III za účelem zajištění účinné soudní ochrany dotčených osob, ani nevykonaly rozhodnutí o přemístění v průběhu projednávání tohoto opravného prostředku, odložit počátek běhu lhůty pro přemístění stanovené v čl. 29 odst. 1 tohoto nařízení, a zamezit tedy tomu, aby příslušnost k vyřízení žádosti těchto osob přešla na dožadující členský stát podle čl. 29 odst. 2 uvedeného nařízení, a tímto způsobem neoprávněně zpozdil průběh řízení o mezinárodní ochraně tím, že budou ohroženy cíle tohoto nařízení připomenuté v bodech 37 a 38 tohoto rozsudku.
- 40 S ohledem na výše uvedené je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 29 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III, ve spojení s čl. 27 odst. 3 tohoto nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která vnitrostátnímu soudu rozhodujícímu ve druhém stupni o opravném prostředku proti rozsudku, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o přemístění, umožňuje přijmout na návrh příslušných orgánů předběžné opatření, které jim umožní nepřijmout nové rozhodnutí do doby, než bude rozhodnuto o tomto opravném prostředku, a jehož cílem nebo účinkem je pozastavení lhůty pro přemístění až do tohoto rozhodnutí, za podmínky, že takové opatření může být přijato pouze tehdy, pokud byl výkon rozhodnutí o přemístění odložen při projednávání opravného prostředku v prvním stupni podle čl. 27 odst. 3 nebo 4 tohoto nařízení.

K nákladům řízení

- 41 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 29 odst. 1 a 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, ve spojení s čl. 27 odst. 3 tohoto nařízení

musí být vykládán v tom smyslu, že

nebrání vnitrostátní právní úpravě, která vnitrostátnímu soudu rozhodujícímu ve druhém stupni o opravném prostředku proti rozsudku, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o přemístění, umožňuje přijmout na návrh příslušných orgánů předběžné opatření, které jim umožní nepřijmout nové rozhodnutí do doby, než bude rozhodnuto o tomto opravném prostředku, a jehož cílem nebo účinkem je pozastavení lhůty pro přemístění až do tohoto rozhodnutí, za podmínky, že takové opatření může být přijato pouze tehdy, pokud byl výkon rozhodnutí o přemístění odložen při projednávání opravného prostředku v prvním stupni podle čl. 27 odst. 3 nebo 4 tohoto nařízení.

Podpisy